

Forslag til forespørgselsdebat om hvorvidt vi kan komme med særlige indsatser og tiltag i forhold til børn og unge, for at kunne forebyggende mindske omsorgssvigt og særligt synliggøre og styrke forældreansvaret. Især om der er behov for sammenhængende og klar national strategi og handleplan på området.

(Medlem af Inatsisartut, Anthon Frederiksen, Partii Naleraq)

(Forespørgselsdebat)

Der er behov for en massiv indsats for børn og unge her i landet. Ikke alene har de brug for det, de har krav på det!

Vi opfylder ikke engang de nødlidende børns basale rettigheder. Det løber os koldt ned af ryggen, når vi debatterer dette emne, og jeg har hørt mere end én voksen i politik eller som arbejder med børn sige, at de bare ikke kan bære at tænke på det. Men det er de altså nødt til, det er ikke nok at tænke på det, vi er også nødt til at handle.

Børns ret til beskyttelse mod seksuelle overgreb, vold, sult, ret til uddannelse, ret til at være i live uden at deres udvikling er afgørende truet overtrædes i massiv skala her i landet hver dag.

Hvad i alverden sker der for, at dette ikke er vore ypperste, allerhøjeste prioritet?

Hvordan kan vi være så stolte at vi ikke beder om hjælp? At vi ikke har en national handlingsplan, en nødplan nu?

Hvad sker der for, at vi bare passivt lukker ørerne og øjnene for alle de børn og unge, der konstant råber os op? Det kan og må bare ikke ske uden et svar.

Det er ikke med lethed jeg kalder dette for vores nations største katastrofe, vores største skamplet, vores ansvar. Det er ikke nok, at vi ”forsøger” at gøre noget ved det.

Magten er placeret på meget få hænder for at handle, afgørende på dette område. Tilkald hjælp fra Danmark, fra Island, fra Norden, hvor som helst fra. Find ud af en national handlingsplan der NU, i dag, hjælper børn og unge her i landet, til at komme væk fra far der smadrer mor til hun bløder foran børnene. Til at sikre at de aldrig mere skal falde i hænderne på en overgrebsmand der piller ved dem og ødelægger deres seksualitet og deres syn på kærlighed. Til at sikre at de får mad i munden, og ikke skal udholde forældre – eller andre voksnes, misbrug af alkohol, hash, stoffer, bingo, andre spil eller porno.

Hver eneste gang jeg ser forældre der giver deres børn en tryk opvækst føler jeg trang til at give dem en medalje. Og skærme disse familier.

Det er vores alle sammens ansvar at leve et liv, så vi kan beskytte børnene i samfundet, også mod at se fulde mennesker om formiddagen i butikkerne, at tro på børn og unge når de fortæller de har oplevet overgreb, og at sætte ind og skride ind når vi ser der sker noget forkert.

Men vi er bange. Bange som samfund for, at vi ikke kan bære det. Bange for at se sandheden i øjnene. Bange for at tale om det.

Vi voksne bærer på vores egne ar, og er derfor bange for, at vi involveres for dybt, at vi skal stå med et ansvar for andre folks unger, at vi ikke formår at slå til.

Men vi har allerede et ansvar. Når vi ikke gør noget, så er vi medansvarlige for at lade dette ske i vores ellers så smukke land.

Vi må og skal være en del af den generation der brændende sagde NEJ til truende vilkår for vores børn. Vi må involvere os i bevægelsen, involvere os i politik, i private organisationer, i snakken rundt om bordet derhjemme, til kaffemikker og i aviserne.

Nej, nej, nej, nej. Det bør være vort lands nye revolution.

Vi vil ikke længere acceptere dette for vores børn. Sammen er vi så stærke i dette. Om det blev det eneste budskab vores generation af voksne blev kendte for, ville det være nok til at imødegå stort set alle udfordringer vi har i fremtiden.

Så stærkt er det.

I fht. forslagsstillers spørgsmål kan jeg for nuværende sige dette;

1. Vi skal have en national handlingsplan for børne,- og ungeområdet.
2. Vi har en stor del af vore forældre der ønsker brændende at kunne være gode forældre for deres børn, men de mangler redskaberne. Det er en udtømt ressource vi skal aktivere og anvende. Der bør oprettes forældreskoler med praktiske og anvendelige livsfærdigheder som de kan lære om og med, i en positiv ånd.
3. Vores børn er vores allerdyrebareste i landet. Vi Skal samarbejde for at hjælpe dem.

At skabe forbud mod udgang inden et vist tidspunkt duer ikke, tænk på de børn der så er låst fast til at være sammen med forældre eller omsorgspersoner der er voldelige, begår overgreb eller andet.

Snarere end udgangsforbud bør vi koncentrere vores arbejde om landsdækkende, udførlige planer med al den hjælp vi overhovedet kan skrabe sammen, så vore tiltag hjælper i tusindvis af børn.

For det er det der er behov for.

Tak for ordet.